

*Hồi Thứ Một Trăm Mười Ba*  
**CÂU CHUYỆN TRÊN THUYỀN**

**B**ạch Thiếu Huy trầm nghĩ:

– Cái lão Quân sư này ý chừng thấy các vị chưởng môn không chịu thừa nhận thân phận nên định nhờ mình và Phạm đệ chứng minh chắc?

Thiệu Ngươn Xung nhìn thoáng qua hai anh em, hỏi:

– Hai vị là ai?

Bạch Thiếu Huy vòng tay đáp:

– Tại hạ là Bạch Thiếu Huy, còn đây là nghĩa đệ Phạm Thù.

Thiệu Ngươn Xung lại hỏi:

– Trong trường hợp nào hai vị phát hiện được bọn lão phu?

Bạch Thiếu Huy giải thích:

– Anh em tại hạ thấy trong quyển danh sách phạm nhân của Thiên Từ Đường có ghi ngoại hiệu của các vị, lòng hăng mớ ước có ngày được diện kiến...

Thiệu Ngươn Xung lạnh lùng nói:

– Danh sách đó ghi như thế nào?

Bạch Thiếu Huy lấy trong mình ra quyển danh sách phạm nhân trao cho Thiệu Ngươn Xung, nói:

– Xin các vị tiền bối cứ đọc là biết.

Thiệu Ngươn Xung chỉ liếc mắt qua mấy dòng chữ, không lưu ý lắm, lão cười lạnh, thốt:

– Chúng ghi gì thì mặc chúng, ai ngăn cản được chúng làm cái việc đó chứ? Một sự ghi chú như vậy làm sao chứng minh được thân phận thật sự của một con người? Bọn lão phu không ai có thân phận cao được như vậy đâu.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ:

– “Trong số các vị chưởng môn, chỉ có ông này là khó thuyết phục nhất.”

Chàng cười nhẹ:

– Tại hạ cũng chẳng lấy làm tin tưởng lắm vào quyển danh sách này, song mấy tháng trước đây tại hạ có nghe một vị bằng hữu nói chính mắt y trông thấy Nam Nhạc Quán Chủ, Đại Trí thiền sư và Ngọc Chân đạo trưởng bị người khác mạo nhận để thay quyền điều khiển môn phái.

Nam Nhạc Quán Chủ vội hỏi:

– Người bằng hữu đó là ai?

Bạch Thiếu Huy đáp:

– Tiết Thiên Lăng.

Nam Nhạc Quán Chủ thoáng giật mình:

– Vị thiếu hiệp họ Tiết đã nói những gì?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên nói:

– Tiết Thiên Lăng kể lại rằng từng được Nam Nhạc Quán Chủ ủy thác một thanh tiểu kiếm bằng ngọc, là phù hiệu của phái Hành Sơn, nhờ y trao lại cho Nam Vân đạo trưởng. Y cùng với Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Phu đến Hành Sơn, nào ngờ lại phát hiện ra đã có người mạo nhân Nam Nhạc Quán Chủ nắm quyền chưởng môn phái rồi, luôn cả Nam Vân đạo trưởng cũng bị hãm hại dấu mất xác, và vị đạo trưởng có đạo hiệu Nam Vân hiện tại cũng là người giả nốt.

Phạm Thù hết sức kinh dị, trầm nghĩ:

– “Đại ca đã nói với mình là chính đại ca cùng với Trương Quả Phu đến Hành Sơn, sao bây giờ lại đổ hết cho Tiết Thiên Lăng nào đó?”

Nam Nhạc Quán Chủ biến sắc mặt, chẳng nói được tiếng nào.

Thiệu Ngươn Xung vòng tay hướng qua Trại Gia Cát, nói:

– Quý Bang trọng nghĩa cứu người trong cơn hoạn nạn, bọn lão phu sẽ ghi nhớ ân trọng đó muôn đời. Song rất tiếc bọn lão phu lại chẳng phải là những người có thân phận cao như các hạ gán cho, thành thử không thể thừa nhận, chứ chẳng phải là dám đối trá nhằm làm phật ý các hạ, xin các hạ hiểu cho.

Trại Gia Cát bật cười ha hả:

– Các vị không do bốn bang cứu nạn, vậy cái sự tri ân đó xin không dám nhận lãnh.

Đại Trí thiền sư hỏi:

– Nếu không do quý bang cứu nạn thì xin hỏi là nhân vật nào trọng nghĩa ra tay?

Trại Gia Cát vẫn cười lớn, nói:

– Công lao thuộc về hai vị lão đệ họ Bạch và họ Phạm kia. Lúc phát hiện ra các vị rồi, Bạch lão đệ hạ sát ngay tại chỗ Thiên Từ Đường chủ là Lộ Triệu Đường, sau đó bảo người trong bốn bang là Tôn Tra Quý giả mạo họ Lộ tạm thời xử lý sự vụ trong Thiên Từ Đường.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

– Tuy nhiên các vị đã bị người trong Hoán Hoa Cung cho uống Vô Ưu Tán, chính Bạch lão đệ lại là người lấy thuốc giải giải mê cho các vị đó.

Đại Trí thiền sư day sang Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù, vòng tay cung kính

thốt:

– Ân trọng của hai vị thiếu hiệp, bọn lão phu xin ghi nhớ suốt đời.

Bạch Thiếu Huy thăm hỏi chẳng rõ Trại Gia Cát trút tất cả công lao cứu người cho hai anh em chàng là có ý gì, chàng vội hấp tấp đáp lễ Đại Trí thiền sư:

– Tiền bối quan trọng hóa sự việc làm cho tại hạ hổ thẹn vô cùng, thực ra thì chẳng có gì đáng kể lắm đâu.

Trại Gia Cát phe phẩy chiếc quạt lông, từ từ nói:

– Các vị cứ khăng khăng không thừa nhận thân phận mình thì thôi vậy, bốn sơn nhân chẳng dám nói thêm, nhưng...

Lão hơi trầm buồn một chút:

– Cái hy vọng của Bang chủ là muốn liên kết các đại môn phái để đồng tâm hiệp lực đối phó Hoán Hoa Cung, cứu vãn kiếp vận võ lâm, nhưng xem ra không thể thực hiện được rồi.

Lão dừng lại chút nữa, đoạn buông gọn:

– Vậy thì cứu người là do hai vị lão đệ cứu, hai đảng liên quan với nhau, bốn bang vô công, dù có nói nữa thì cũng bằng thừa, các vị hãy đợi thuyền đến vùng Tam Hiệp, bốn sơn nhân sẽ dừng thuyền lại cho các vị lên bờ.

Mọi người đều im lặng, không khí trở nên nặng nề.

Các vị chưởng môn nhân chưa biết rõ lai lịch của Nam Bắc Bang như thế nào nên không muốn hợp tác, và vì không muốn hợp tác nên họ không chịu thừa nhận thân phận thật của họ.

Bạch Thiếu Huy thăm nghĩ:

– “Thế là Trại Gia Cát đành bó tay, không thể thuyết phục họ nổi.”

Thuyền cứ trôi theo dòng nước, trong khoang thuyền lâu lắm rồi mà vẫn không có ai nói với nhau một tiếng nào.

Sau cùng Trại Gia Cát cất tiếng, phá tan sự im lặng:

– Không phải bốn sơn nhân khoe khoang, dù không có sự trợ giúp của sáu đại môn phái thì chỉ trong vòng ba tháng thôi Nam Bắc Bang cũng sẽ san bằng Bách Hoa Cốc thành bình địa, hạ sát Hoán Hoa Phu Nhân dễ như bỡn. Việc đó thể nào rồi cũng đến, và dành cho số phận của kẻ tạo oan nghiệt. Nhưng đáng tiếc là chỉ trong vài năm sau người trong sáu đại môn phái sẽ chẳng còn ai sống sót.

Thiệu Ngươn Xung cười lạnh:

– Huynh đài nói thế nghĩa là vài năm sau sáu đại môn phái sẽ bị quý Bang tận diệt?

Dù cho ai có chất phác đến đâu cũng phải có tư tưởng giống như Thiệu Ngươn Xung, bởi lời nói của Trại Gia Cát rất dễ bị hiểu lầm như vậy.

Trại Gia Cát phe thấy chiếc quạt, cười nhẹ:

– Các hạ có ý nghĩ thế à?

Thiệu Ngươn Xung trầm giọng:

– Thế người nghĩ rằng lão phu nghĩ sao?

Trại Gia Cát mỉm cười, giọng xa xôi:

– Nam Bắc Bang quy tụ đồng đạo võ lâm diệt trừ bọn gian. Diệt trừ xong thì trách nhiệm đã tròn, Nam Bắc Bang sẽ giải tán, sau ngày Bách Hoa Cốc bị tận diệt thì Nam Bắc Bang sẽ không còn nữa.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ:

– “Lão này hay tỏ vẻ bí mật quá, dường như lão nắm trọn huyền cơ trong tay, biết được việc ngàn năm trước cũng như ngàn năm sau, không ai đoán được gì qua lời nói của lão cả.”

Ngọc Hư Tử thốt:

– Huynh đài có cao kiến thì xin cứ giải thích cho bọn lão phu nghe, chứ cứ mơ hồ mãi thì bọn lão phu không làm sao thấu đáo được.

Đại Trí thiền sư cũng muốn biết Trại Gia Cát ám chỉ điều gì, lão nói:

– Tiên sinh cứ nói ra cho bọn lão phu nghe.

Trại Gia Cát điểm một nụ cười:

– Tận diệt Bách Hoa Cốc thì bất quá chỉ là phá hoại những gì đã thành hình, còn những gì tiềm tàng nơi gốc rễ thì chưa hẳn đã bị loại trừ, chúng sẽ lớn mạnh lên, lớn mạnh với ý chí phục thù....

Nam Nhạc Quán Chủ vặn lại:

– Hoán Hoa Phu Nhân mà bị sát hại thì sau bà ta còn ai đâu mà huynh đài lo ngại có cuộc quạt khởi báo thù cho Bách Hoa Cốc?

Trại Gia Cát cười mỉm:

– Sự tình quan trọng, xin các vị miễn cho bốn sơn nhân không thể nói ra, chỉ khi nào bốn sơn nhân gặp được các vị chủ võ môn thật sự thì mới có thể tỏ bày rõ được.

Bạch Thiếu Huy cười thâm, nghĩ:

– “Thì ra lão tạo cái vòng luẩn quẩn, đưa các vị chủ võ môn vào thế bất buộc phải thừa nhận thân phận mình, nếu không thừa nhận thì đừng mong lão nói thêm.”

Thiệu Ngươn Xung cười lạnh:

– Rất tiếc huynh đài đã phí tâm cơ, điều đó bọn lão phu thông cảm lắm, song biết sao hơn khi bọn lão phu chẳng phải là những nhân vật đó.

Trại Gia Cát gật đầu:

– Bốn sơn nhân có cưỡng bức các vị những điều không thể nhận đâu? Nhưng dù sao đi nữa thì bốn sơn nhân cũng xin thành thật trình bày với các vị gọi là cho có chuyện để nói trong khi chờ thuyền đến Tam Hiệp.

Lão ngưng một chút rồi nói tiếp:

– Sáu đại môn phái bị tận diệt thì nhân số phải trên mấy ngàn người, mất đi một số lớn nhân sĩ như vậy thì võ lâm cầm như điêu tàn rồi. Nhưng trong số mấy ngàn người đó, Hình Ý Môn xem ra là tổ chức ít bị thiệt hại nhất, vì Hình Ý Môn chỉ gồm mấy mươi đệ tử mà thôi, còn các môn phái khác thì đại họa thật là khủng khiếp, thật là thảm thương cho họ.

Thiệu Ngươn Xung biến sắc:

– Chẳng như huynh đài muốn khích chạm đến lão phu?

Tại sao lão lại nói câu nói mà hầu như đã tiết lộ thân phận đó? Nếu lão không phải là chưởng môn Hình Ý Môn thì tại sao lại nao núng khi nghe Trại Gia Cát nói lên sự thiệt hại của môn phái đó ngày mai hậu?

Trại Gia Cát cười nhẹ:

– Không, các hạ nói sao thì bốn sơn nhân nghe vậy, còn như ý của bốn sơn nhân thì bất quá liên hệ đến các đại môn phái chứ nào dám xung phạm các hạ? Câu nói đó đúng ra là phải được phát xuất từ miệng của Thiệu chưởng môn Hình Ý Môn chứ các hạ có liên quan gì đến môn phái đó mà trách cứ bốn sơn nhân?

Thiệu Ngươn Xung đuối lý, chỉ cảm hận trong lòng chứ không biết tranh biện thế nào.

Nam Nhạc Quán Chủ cất tiếng:

– Bỏ qua cái việc bọn lão phu có là những nhân vật như huynh đài nói hay không, thử hỏi nếu mấy ngàn nhân mạng lâm nguy chẳng lẽ huynh đài tọa thị bàng quan mà không bày mưu giải cứu ư?

Trại Gia Cát cười lớn:

– Các hạ nói phải, phàm ai khuông phù chính nghĩa cũng không thể tọa thị điềm nhiên nhìn mấy người đi dần vào chỗ chết. Nhưng có hai lý do khiến bốn sơn nhân tọa thị bàng quan, dù là bất đắc dĩ. Thứ nhất là khi về hợp tác với Bang chủ và Phó Bang chủ, bốn sơn nhân chỉ hứa là giúp đỡ diệt trừ Hoán Hoa Cung mà thôi, sau đó khi trách nhiệm xong thì bốn sơn nhân sẽ trở về thảo luận mai danh ẩn tích. Thứ hai là đại kiếp của sáu đại môn phái phải do các vị chưởng môn quyết định phương sách đối phó, bốn sơn nhân không thể tự tiện làm cái việc của người khi người không quan tâm đến. Trừ phi các vị chưởng môn có lời kêu gọi thì bốn sơn nhân mới có thái độ thích đáng.

Bạch Thiệu Huy lại cười thầm, nghĩ:

– “Lão lại đưa các vị chưởng môn vào vòng luẩn quẩn nữa rồi”

Thiệu Ngươn Xung cười lạnh:

– Huynh dài dề dặt như thế là phải.

Nhưng Đại Trí thiền sư đâu thể lạnh lùng mãi như họ Thiệu? Lão lập tức đứng lên, vòng tay cung kính nói:

– Vì bị bức bách vào cái thế chẳngặng dừng nên bản tăng mới phải vọng ngữ, thật tội lỗi vô cùng. Giờ đây bản tăng chẳng dám giấu diếm nữa, bản tăng chính là Đại Trí của Thiếu Lâm, xin hết sức mong mỗi Quân sư chỉ giáo những điều hữu ích cho bốn phái.

Ngọc Hư Tử thấy Đại Trí thiền sư thừa nhận rồi thì cũng tiếp luôn:

– Và bản đạo chính là Ngọc Hư Tử của Võ Đang.

Nam Nhạc Quán Chủ cũng chẳng thể làm khác hơn.

Cuối cùng, và khổ sở nhất là Thiệu Ngươn Xung cũng phải thừa nhận thân phận mình.

Trại Gia Cát chẳng hề lộ vẻ đắc chí, lập tức đứng dậy vòng tay đáp lễ:

– Bốn sơn nhân đã biết rõ lai lịch các vị, bất quá chỉ muốn chính các vị tự thừa nhận mà thôi chứ chẳng phải định buộc điều gì khó khăn cả.

Bạch Thiếu Huy lại một phen cười thâm, nghĩ:

– “Bây giờ mới chịu thừa nhận, nhìn thì trông ra họ quá đa nghi và cố chấp nhưng chung quy cũng tại cái lão họ Thiệu kia ngoan cố chứ chắc gì các vị kia kiên trì lâu thế?”

Trại Gia Cát day qua Thiệu Ngươn Xung, vái dài:

– Vừa rồi nếu bốn sơn nhân có lời xúc phạm đến huynh đài thì xin huynh đài bỏ qua cho.

Tuy đã thừa nhận thân phận nhưng Thiệu Ngươn Xung vẫn còn nghi ngờ, vì bình sanh lão chưa hề nghe qua cái tên Nam Bắc Bang, tự nhiên lão không thể đặt trọn niềm tin vào vị Bang chủ mà lão chưa hề biết đến lai lịch.

Lão vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, xa vắng, cười nhạt nói:

– Bọn lão phu đã thừa nhận thân phận rồi thì thiết tưởng huynh đài cũng không còn lý do để từ chối chỉ giáo cho bọn lão phu biết những điều hay nhằm giúp ngăn ngừa hậu họa chứ?

Trại Gia Cát nghiêm giọng:

– Sự tình liên quan đến đại kiếp võ lâm, bốn sơn nhân nào dám giấu diếm những gì mình biết chứ?

Lão nói tiếp:

– Như bốn sơn nhân đã nói, từ ngày các vị bị quản thúc đến nay thì tại môn phái địch đã cho người mạo nhận các vị, điều hành sinh hoạt. Không nói chắc các vị cũng thừa hiểu là địch đã cho những nhân vật quan trọng trong môn phái uống thuốc độc, chất độc đó dĩ nhiên có dược tính phát tác chậm, vì chỉ khi nào địch nhân muốn họ chết thì chất độc mới phát tác. Khi chất độc phát tác rồi thì thần y thánh thủ cũng phải bó tay, không phương chữa trị.

Mọi người đều giật mình, Đại Trí thiền sư chấp tay niệm Phật hiệu, hấp tấp nói:

– Tiên sanh có phương pháp giải độc chứ?

Trại Gia Cát lắc đầu:

– Trừ Hoán Hoa Phu Nhân ra thì trên đời này chẳng có ai có thể giải trừ nổi.

Ngọc Hư Tử trầm ngâm:

– Bần đạo còn một việc này chưa được rõ lắm...

Trại Gia Cát điềm nhiên:

– Đạo huynh cứ nói, giả sử bốn sơn nhân hiểu được quyết chẳng tiếc gì mà không giải bày ra.

Ngọc Hư Tử trầm giọng nói:

– Bất bôn bần đạo giam cầm, lại còn cho thuộc hạ giả dạng thao túng toàn phái thì địch hiển nhiên đã nắm quyền sinh sát đối với nhân mạng trong các đại môn phái rồi, chúng muốn gì thì thuộc hạ của bôn bần đạo làm sao dám chống đối, vì vậy sao còn hạ độc được?

Trại Gia Cát mỉm cười:

– Đạo huynh thắc mắc rất phải, nhưng chỉ đúng khi Hoán Hoa Phu Nhân còn sống mà thôi, nếu bà bị diệt trừ thì phỏng còn ai sai sử người của các đại môn phái được nữa chứ? Bà đã không sai sử được thì bà quyết tiêu diệt, đó là lẽ tất nhiên. Như bốn sơn nhân đã nói, độc được chỉ mình bà mới biết cách giải, khi bà sống thì nếu cần bà giải độc, khi bà chết thì tất cả cầm như vô vọng, chỉ còn chờ giờ khắc mà về với tổ tiên thôi.

Đại Trí thiền sư niệm Phật hiệu:

– A Di Đà Phật, Hoán Hoa Phu Nhân có thủ đoạn thật tàn độc thay.

Thiệu Ngươn Xung lại hỏi:

– Cứ theo lời huynh đài thì thuộc hạ của Hoán Hoa Phu Nhân đều bị bà ta hạ độc phòng hậu hoạn sao?

Trại Gia Cát nghiêm giọng:

– Bốn sơn nhân cũng nghĩ như huynh đài, nhưng chưa dám quả quyết lắm.

Thiệu Ngươn Xung sôi giận:

– Mụ ấy đúng là con người tàn độc! Mụ ấy có thâm thù đại hận đối với khách giang hồ mà muốn tàn diệt cả võ lâm như vậy?

Trại Gia Cát cười lớn:

– Dù bà ta có tàn độc đến đâu thì mưu thâm của bà cũng không làm sao thực hiện nổi! Dù hiện tại bà nắm quyền thao túng sáu đại môn phái với những thủ hạ dưới lốt chương môn nhân nhưng vẫn còn hai lực lượng đáng kể đối lập với bà, nhờ hai lực lượng đó mà võ lâm mới có thể tồn tại được đến nay.

Nam Nhạc Quán Chủ trở mắt:

– Hai lực lượng nào vậy huynh đài?

Trại Gia Cát cười:

– Bồn Bang và Táng Hoa Môn.

Nam Bắc Bang đã là một sự lạ đối với các vị chương môn, giờ lại có thêm một Táng Hoa Môn nữa, tất cả đều sống sót như từ trên cung trăng vừa rớt xuống.

Trại Gia Cát tiếp nói:

– Bang chủ và Phó Bang chủ định diệt trừ dần dần vây cánh địch, tránh một cuộc xô xát lớn lao gây đổ máu, làm thiệt hại nhiều nhân mạng, do đó phải từ từ hành động...

Đại Trí thiên sư gật đầu:

– Bang chủ và Phó Bang chủ quý Bang có từ tâm như thế là đáng kính lắm. Rút từng que củi dưới nồi thì lửa sẽ nguội dần, nồi sẽ nguội dần, nhưng làm thế nào để rút dần củi cháy?

Trại Gia Cát mỉm cười:

– Các vị ai về môn phái nấy, loại trừ những phần tử giả mạo, củng cố thực lực, đồng tâm hợp tác, đó chính là rút dần củi cháy.

Nam Nhạc Quán Chủ trầm ngâm, lộ vẻ khó khăn:

– Làm sao phân biệt được chân giả cho bọn đệ tử đừng nghi nan? Huống chi dung mạo của bọn bần đạo hiện giờ đã hoàn toàn biến đổi do thủ đoạn tàn khốc của Hoán Hoa Cung rồi.

o O o